

Figó i el pacte de pressupostos

«Una rutina malsana tenalla l'independentisme cada cop que al Congrés s'obre la veda dels pactes: les acusacions de traïció»

En la mort de Diego Armando Maradona (<https://www.naciodigital.cat/noticia/212210/mor-diego-armando-maradona-60-anys>) resulta un sacrilegi aturar-se en la figura de Luis Figó. Però si del que es tracta és de parlar d'actes de traïció, al Camp Nou no se'n recorda cap com el del portuguès. Figó va marxar al Bernabéu després d'haver perjurat a les portades de la premsa esportiva que es quedaria al Barça. Portava el braçalet de capità i era un dels millors futbolistes del planeta, perquè mai li cremava la pilota i feia de far de l'equip des de la banda dreta. Al culer li va coure tant que es vestís de blanc com saber que va prometre amor al club quan ja havia firmat un precontracte amb Florentino Pérez.

El soci acabava d'entregar la presidència a Joan Gaspart i a Madrid bufaven vents de canvi. Començava una era negra i la frustració va trobar en Figó l'enemic perfecte. La fuga i el relat de la mentida van cristal·litzar en aquella nit plujosa de novembre de fa 18 anys a l'estadi, en la rebuda més bel·ligerant que mai hagi viscut un exblaugrana.

El barcelonisme mai es reconciliarà amb Figó i el portuguès tampoc sembla disposat a reclamar el perdó, ni tan sols a fer acte de contrició. Dues dècades després, Figó ha fet bo l'arquetip de traïdor. Viu de rendes a Madrid i es prodiga a les xarxes per comentar l'actualitat política (<https://twitter.com/LuisFigó>), sense amagar la simpatia pels postulats de la dreta espanyola més anticatalanista. Els comentaris són tan maldestres que el retrat convida a la caricatura. En l'últim mes ha acusat el govern de coalició de ser "una amenaça per a l'esperit de la Constitució"; ha compartit tuits de Marcos de Quinto, exdiputat de Ciutadans, en contra de la gestió de Fernando Simón; i ha carregat contra Pablo Iglesias -la seva víctima preferida- per la posició de Podem en relació la monarquia. Aquesta setmana ha reprès un vell enfrontament amb Gabriel Rufián, que viu còmode en la ironia i el conflicte. Figó ha convidat Rufián a deixar d'aprofitar-se de la mamella de l'Estat després que ERC anunciés l'acord amb la Moncloa per als pressupostos (<https://www.naciodigital.cat/noticia/212158/pacte-pressupostari-erc-amb-sanchez-inclou-gestio-catalana-ingres-minim-vital?rlc=p1>).

No hi ha millor exemple que el del portuguès per abordar una rutina malsana que tenalla l'independentisme cada cop que al Congrés s'obre la veda dels pactes: les acusacions de traïció. En les darreres hores han rebrotat a les xarxes per assenyalar una eventual incoherència d'ERC, la de perseguir acords amb el govern espanyol sent conscient que la repressió no s'esvaeix. Als republicans se'ls retreu pactar a Madrid i defensar, alhora, la bandera de l'estat propi mentre els presos continuen privats de llibertat.

No són comentaris anònims, els formula el propi Quim Torra (<https://twitter.com/QuimTorraIPla/status/1331559874992463872>). Quan l'expresident branda com "un dels honors més grans" de la seva carrera política no haver validat cap pressupost espanyol -perquè suposa apuntalar qui et vol "sotmès" i asfixiat-, posa el llistó de la relació que l'independentisme hauria de mantenir amb la Moncloa i, a la vegada, propaga en l'imaginari col·lectiu que qualsevol entesa en plena repressió és una submissió barata.

La no-negociació amb l'Estat que planteja Torra, també en temps de pandèmia i urgències econòmiques, topa amb el pragmatisme de Pere Aragonès i la consigna d'esgarrapar "tots els recursos d'on sigui". La via Aragonès es resumeix en la necessitat d'afrontar la "gestió del mentrestant" sense oblidar l'objectiu de fons. És una estratègia poc seductora, certament. L'expresident va haver de conviure a Palau amb l'etiqueta d'abrandat -des que va esperonar els CDR a pressionar el Govern- mentre ERC i el seu candidat carreguen amb la feixuga llosa de la

traïció, caducades com estan les crides a la unitat que rebien els republicans, ara que el divorci més sonat ha estat el de l'espai postconvergent. La unitat, com el full de ruta, és una quimera, perquè es propaga i no es practica.

Corren temps d'agror, també a l'independentisme, i no s'albira cap canvi abans de les eleccions. ERC juga una carta que no és senzilla: plantejar-se com una força útil en època de dificultats, tot sabent que corre el risc de tornar a ser víctima dels incompliments de l'Estat. Del pacte pressupostari arrencat a la Moncloa se n'ha venut l'arribada a Catalunya de 2.339 milions en inversions (<https://www.naciodigital.cat/noticia/212196/erc-acorda-amb-moncloa-2339-milions-inversions-catalunya>) -transferències de deutes pendents a part-, però el que compta en aquests casos és l'execució dels comptes. I el govern espanyol acumula exercicis d'anuncis mai concretats. No és estrany que ERC s'hagi afanyat a recalcar que l'acord inclou una comissió mixta de control, que en supervisi els compliments.

Els republicans ho tindran difícil per fer de la gestió una icona de la campanya -el combat a la pandèmia no convida als fastos i hi ha hagut errors sonats-, però sí que podran esgrimir exercicis de responsabilitat. Són protagonistes dels pactes, tenen fronteres poroses de vot amb adversaris polítics i el discurs teixit des del 2017 -en un viratge fet a l'esprint i amb poques explicacions- els ofereixen alternatives d'aliances tres anys després. Els resultats electorals dictaran sentència sobre la idoneïtat de l'estratègia. Però ara mateix ERC, avesada a les derrotes, és protagonista del joc i demana la pilota. I ho fa encara que ressonin els crits eixordadors de traïció, com en aquella nit plujosa de fa 18 anys al Camp Nou, una nit amarada de toxicitat, una nit de frustració.